Klondiken tyttö

Kertomus kultakuumeen himosta, selviytymisestä ja vapauden hinnasta Yukonin erämaassa

kirjoittanut Victoria Cross

Tekijänoikeudet

Klondiken tyttö

© 2026 Library of Alexandria.

Kaikki oikeudet pidätetään.

Tämän painoksen alkuperäisen toimituksellisen aineiston, muokkausten, järjestelyn ja ulkoasun tekijänoikeudet omistaa Library of Alexandria. Mitään näiden suojattujen osien osaa ei saa jäljentää, tallentaa tiedonhakujärjestelmään eikä välittää missään muodossa tai millään tavoin ilman Library of Alexandrian etukäteen antamaa kirjallista lupaa, ellei sovellettava laki sitä salli.

Julkaisija: Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto.....2
Motto.....6
Luku 1.....7
Luku 2.....25
Luku 3.....47
Luku 4.....78
Luku 5.....98
Luku 6.....122
Epilogi.....144

ESIPUHE
VIESTI LUKIJALLE

Ihmiskunnan historian suurimman kirjaston rakentaminen uudelleen

Tuhansia vuosia sitten Aleksandrian kirjasto oli maailmanlaajuisen tiedon keskus — tyyssija, johon kaikkien tunnettujen sivilisaatioiden viisaus koottiin ja jossa sitä jaettiin vapaasti.

Ja sitten se katosi.

Nyt rakennamme sen uudelleen — ja sinä olet tervetullut mukaan.

Aleksandrian kirjastossa olemme ottaneet tavoitteeksemme saattaa jokaisen kirjan jokaisen maapallon ihmisen saataville — ei vain painettuna, vaan kaikilla kielillä, kaikissa muodoissa ja jokaiselle lukijalle.

Näin teemme sen:

- **Ylelliset painetut laitokset todelliseen painatushintaan** - Tilaa mikä tahansa kirja laadukkaana pokkarina, tyylikkäänä kovakantisena painoksena tai upeana laatikkosettinä — ja maksa vain painamisesta aiheutuvat kulut. Ei katteita. Ei välikäsiä.
- **Rajaton pääsy merkittävimpiin teoksiin** - Nauti tuhansista ajattomista klassikoista — Platonista Shakespearen kautta Tolstoihin — kauniina, nykyaikaisina e-kirja- ja äänikirjaversioina. Lue ja kuuntele rajattomasti — kaikille lukijoille kaikkialla.
- **Nykyaikaisia käännöksiä kaikille kielille ja murteille** - Muokkaamme klassikoita uudelleen selkeälle ja helppotajuiselle kielelle — ja käännämme ne kaikkiin kuviteltavissa oleviin murteisiin. Jokaisella on oikeus ymmärtää ihmiskunnan suurimpia ajatuksia.

Kun vierailet **LibraryofAlexandria.com** , et ainoastaan pääse lukemaan kirjoja — liityt maailmanlaajuiseen liikkeeseen, joka palauttaa, säilyttää ja jakaa sivilisaation viisautta.

Liity mukaan jo tänään osoitteessa LibraryofAlexandria.com

Yhdessä varmistamme, ettei inhimillisen viisauden valo enää koskaan sammu.

Kiitollisin terveisin,

Aleksandrian modernin kirjaston tiimi

Vieraile:
www.libraryofalexandria.com
Tai skannaa alla oleva koodi:

Johdanto

Klondiken tyttö kuvaa pohjoista rajaseutua moraalisena maisemana eikä lupauksena helposta vapaudesta. Kylmyys ja välimatkat antavat fyysiset mittasuhteet vaurauden janolle, ja kertojan paheksunta riisuu kullankaivajilta hohdon. Talvi ja pimeys ovat tässä kirjassa muutakin kuin maisemaa, sillä ne luovat tunnelman, jossa ihmisen kunnianhimo näyttää kuumeiselta ja oudolla tavalla mitättömältä. Tarina alkaa Dawsonin saluunasta, ja se kysyy heti alusta alkaen, mitä kullalle rakennettu kaupunki tekee siellä asuville ihmisille. Harva kultaryntäyksestä kertova tarina alkaa näin avoimen halveksivasti kultaryntäystä kohtaan.

Romaani on rakenteeltaan tiivis, ja sen painokas kerronta antaa sille pitkäjänteisen moraalisen väittelyn voiman. Sen mottona kysytään, mitä kuolevaiset sydämet eivät tekisi kullan nälän tyydyttämiseksi, ja koko kirja rakentuu vastaamaan tähän kysymykseen monesta näkökulmasta.

Kirjailija ja hänen pohjoisensa

Victoria Cross oli englantilaisen kirjailijan Annie Sophie Coryn salanimi. Cory syntyi vuonna 1868 ja kasvoi osittain Intiassa. Hän kirjoitti suosittuja rakkausromaaneja 1890-luvulla ja sen jälkeen, ja hänen teoksiaan pidettiin usein rohkeina, koska niissä naiset saivat tuntea intohimoisesti ja itsenäisesti, ja se sanottiin suoraan. Hänen romaaninsa Six Chapters of a Man's Life ilmestyi 1890-luvulla, ja hänen kaunokirjallinen tuotantonsa käsitteli halua ja yhteiskunnallisia normeja tavalla, joka saattoi herättää kiistaa.

Hänen isänsä palveli Britannian armeijassa, ja kasvaminen siirtomaavallan aikaisessa Intiassa antoi hänelle omakohtaisen käsityksen kaukaisista paikoista ja rasituksen alla eletystä elämästä. Tämä maine on hyödyllistä pitää mielessä tässä

yhteydessä. Kirjan kirjoittaja piti sankarittarista, jotka eivät suostuneet käyttäytymään odotusten mukaan.

Tapahtumapaikkana on 1890-luvun lopun Klondiken kultaryntäys, jolloin kymmenet tuhannet kullankaivajat suuntasivat Yukoniin sen jälkeen, kun Dawsonin lähistöltä löydettiin kultaa vuonna 1896. Monet saapuivat jyrkkiä pohjoisia solia pitkin, kuten kirjan alkusivuilla kuvataan, ja Dawson kasvoi lähes yhdessä yössä saluunoiden, tanssisalien ja purojen varsille vallattujen kaivosalueiden kaupungiksi. Matka oli rankka. Rajavartioasemien Mountiet käännyttivät takaisin jokaisen, jolla ei ollut mukanaan noin vuoden ruoka- ja tarvikevarastoja, yhteensä suunnilleen tonnin vastaavaa kuormaa. Siksi useimmat kullankaivajat kuljettivat varusteensa polkua pitkin monissa uuvuttavissa erissä.

Dawson sijaitsee Klondikejoen ja Yukonin yhtymäkohdassa, ja talven jää pysäytti jokilaivat, minkä vuoksi matkustaminen ja uutisten saaminen ulkomaailmasta oli paljon vaikeampaa kevääseen asti. Jack Londonin kaltaiset kirjailijat tekivät tuon maailman tunnetuksi sisältäpäin. Cross tarjoaa jotakin muuta: romanttiseen sävyyn kirjoitetun moraalisen vertauskertomuksen, joka on hahmoteltu rohkein vedoin ja jossa kaivostoiminnan teknisiä yksityiskohtia enemmän kiinnostaa se, mitä kultakuume tekee ihmisen luonteelle.

Nykyään kirja kannattaa lukea juuri tuon rohkeuden vuoksi. Se avaa ikkunan siihen, miten aikakausi kuvitteli rajaseudun paikaksi, jossa säädylliset tavat karisevat ja jotakin alkukantaisempaa tulee esiin. Se on myös elävä ja vauhdikas muotokuva nuoresta naisesta, joka kantaa mukanaan pistooleja, elää omillaan ja suhtautuu ympärillään oleviin hurskasteluihin kärsimättömästi. Lännentarinoiden, seikkailukertomusten tai muusta maailmasta eristyneen yhteiskunnan draaman ystävät löytävät tästä tuttua iloa, jonka sävy on tunnistettavasti viktoriaaninen ja edvardiaaninen.

Katrine Dawsonissa

Tarinan keskiössä on Katrine Poniatovsky, poikkeuksellisen itsevarma nuori nainen, joka asuu yksin mökissä Dawsonissa, Yukonin kukoistavassa kaivoskaupungissa, keskellä ankaraa pohjoista talvea. Hän on saluunanomistajan tytär, katselee ympärillään kultakuumeen sokaisemaa väkeä väsyneen halveksivasti ja on vapaa useimmista naisia muualla sitovista säännöistä. Mitä tällainen ihminen tekee kaupungissa, jossa kaikki uusimmasta tulokkaasta rikkaimpaan valtauksen omistajaan tuntuvat haluavan samaa?

Kirja jakautuu kuuteen lukuun ja epilogiin, ja lukujen otsikot siirtyvät kaupungista sen ulkopuolella sijaitsevaan rotkoon. Kerronta etenee ripeästi. Kertoja puhuu tunteella ja tuomitsee mielellään, usein pitkin, laaja-alaisin virkkein, jotka luovat tunnelman ennen kuin henkilöt ilmestyvät näyttämölle. Kylmän, pimeyden ja lumen kuvaukset ovat yhtä tärkeitä kuin ihmisten puheet. Vuoropuhelu on selkeää ja nopeaa, ja sävyssä yhdistyvät romantiikka, melodraama ja terävä yhteiskunnallinen havainnointi, jota elävöittävät silloin tällöin pilkahdukset huumoria.

Käytännössä kirjaan ei tarvitse valmistautua. Henkilöitä on vähän, tapahtumapaikka on helppo hahmottaa, ja alkusivut kuuluvat kirjan tunnelmallisimpiin.

Mitä kannattaa panna merkille

Tarinan taustalla kulkee muutamia kysymyksiä. Suojaako Katrinen itsenäisyys häntä paikassa, jossa arvostetaan kovuutta, vai maksaako se hänelle jotakin? Saluunaan lähetystyötä tekemään saapuva Stephen Wood osoittaa, miten nopeasti kaupungin kuume voi tarttua tulokkaaseenkin, jolla on aivan toisenlaisia suunnitelmia. Kuinka kauas tuo nälkä siis ulottuu, ja onko kukaan todella sille immuuni? Kertoja kutsuu päivänvaloa ”Jumalan loistavaksi lahjaksi ihmiskunnalle”. Mitä tuo lahja merkitsee maassa, jossa pimeys kestää niin pitkään, ja mitä kirja

sanoo ajatuksesta, että tämä pohjoinen kaupunki on maailmankolkka, jossa kaikki ovat erilaisia kuin missään muualla?

Motto

Mihin et sinä aja kuolevaisten sydämiä, kirottu kullanhimo?

Luku 1

Yö kaupungissa

Yö oli laskeutunut Alaskan ylle – musta, armoton yö. Läpitunkematon pimeysverho oli peittänyt lumitasangot, jääkentät ja jäihinsä kahlehditun, nukkuvan Yukonjoen; armottomat solat, joiden poluille oli piirtynyt verisiä jalanjälkiä. Päivä toisensa jälkeen, niin kauan kuin päivänvalo – Jumalan ihmiskunnalle suoma loistava lahja – kesti, solien halki, lumihuippujen välissä kulkevat polut ja itse huiput olivat olleet hirvittävien julmuuden, himon, ahneuden ja itsekkyyden näyttämöitä. Päivä toisensa jälkeen hidas, kauhea ihmisvirta oli kiemurrellut solien läpi kuin tumma, laiska joki, mukanaan hikeä ja raadantaa, tuskaa, kidutusta, kärsimystä ja kuolemaa. Niin kauan kuin kirkas aurinko opasti heitä tyynen sinisellä kesätaivaalla, miesjoukot olivat uurastaneet ja taistelleet tiensä solien yli, kuuroina sääliä, laupeutta ja oikeutta kohtaan, kuuroina kaikelle muulle paitsi ahneuden huudolle, joka ajoi heitä eteenpäin. He tallasivat heikot ja vanhat, murskasivat kaatuneet, jokainen mies kynsi ja kiskoi omaansa, säästi voimiaan eikä suostunut auttamaan edes lähimmäistään. He näkäännyttivät kärsivälliset kantojuhtansa, jotka olivat tuoneet mukanaan ja jotka suostuivat jakamaan raadannan mutta eivät sen palkintoa; he ajoivat köyhiä, hoippuvia, uupuneita eläinparkoja eteenpäin paljastetuin veitsin, nuijivat ne hengiltä, kun ne lyyhistyivät kuormansa alle silmät surua täynnä, tai jättivät ne hitaasti paleltumaan siihen, mihin ne olivat kaatuneet. Miehet puskivat eteenpäin, kiirehtivät, taistelivat ja tappoivat tiensä kultaleireihin koko kesän. Solat todistivat vaiti kaiken kauhun ja viattoman verenvuodatuksen. Sitten luonto itse puuttui peliin. Talvi laskeutui maailman ylle kuin musta esirippu, ja solat sulkeutuivat miesten taakse. Niihin kasautui lumikinoksia, jotka peittivät luut, veren ja syvät, mutaiset liukumäet, joiden pinnassa risteili liukastuneiden jälkiä siellä,

missä kamppailevat, haukkovat ihmiselämät olivat päättyneet. Myös joki sulkeutui heidän taakseen, ja jää paksuuntui päivä päivältä. Miehet olivat leireissä, eikä ulospääsyä ollut.

Ja nyt, talviyön pimeydessä, kylmässä, jota kukaan ei voinut kestää hengissä, vallitsi rauha. Ääntäkään ei kuulunut: lumi ei sulanut eikä pudonnut korkeista männyistä, purojen vesi oli kovaa kuin kallio eikä solissut, lintu tai eläin ei liikahtanut, lehti ei kahissut, oksa ei pudonnut.

Mutta hiljaisten huippujen ja autioiden solien tuolla puolen, jäykkien mäntyjen takana, matalalla pimeydessä, leijui ilmassa punertava hohde, outo, kellertävä, väreilevä valosumu, joka häilyi ja liikehti levottomasti mutta pysyi riippumassa valkoisen maan ja mustan taivaan välissä. Kaikkialla ympärillä vallitsi ylväs rauha, tyyneys ja hiljaisuus, luonto oli kietoutunut vaitioloon. Mutta valosumu lepatti ja väreili kuumeisesti pimeydessä ja kertoi ihmisestä. Se oli levoton valopilvi, joka leijui Dawsonin kaupungin yllä.

Dawsonin suosituimman ja menestyneimmän saluunan, ja myös osuvimmin nimensä saaneen Pistoolilaukauksen, etuhuoneessa kylmyys oli saatu melko hyvin pidettyä loitolla. Huoneen kummassakin päässä seisoi valtava uuni, täpötäynnä polttoainetta; kaikki ikkunat oli suljettu tiiviisti, ja lamput loimottivat iloisesti kalkituilla seinillä.

Tähän aikaan huone oli täynnä väkeä, ja baaria vastapäätä oleva ainoa ovi heilahti puolen minuutin välein auki, kun sisään virtasi yksi tai useampi hahmo liittymään höyryävään, juovaan ja äänekkääseen joukkoon. Ulkona satoi lunta. Oven auetessa saattoi nähdä pimeydessä putoavien hiutaleiden valkoisen verhon. Ilma oli täynnä lunta – armotonta, kevyttä ja kuivaa lunta, hienoa ja terävää kuin jääjauhe, jonka pohjoistuuli ajoi liikkeelle. Sisään tulijat toivat sitä mukanaan; hieno huurrejauhe laskeutui heidän turkeilleen ja kerääntyi syvälle ylös käännettyjen hylkeennahkalakkien lierien poimuihin.

Iltapäivällä oli tehty menestyksekäs kultalöytö, ja miehet olivat siitä innoissaan ja malttamattomia. Kaikki ahtautuivat Pistoolilaukaukseen kuullakseen tuoreimmat tiedot,

keskustellakseen niistä ja juoruillakseen. Dawsonissa puhuttiin yhtä paljon kuin kaivettiin. Miehet, joilla ei ollut menestymisen mahdollisuuksia eikä keinoja, joilla ei ollut valtauksia ja jotka eivät olleet koskaan nähneet kultaa muuten kuin jonkun toisen käsissä, rakastivat työn, valtausten ja kullan puheeksi ottamista muiden kanssa. Se oli kiihdyttävää ja jännittävää, ja se oli heille maailman ainoa puheenaihe. He olivat kuin pienen yhteisön invalidit, joita vaivasi yhteinen sairaus ja jotka eivät koskaan tavatessaan puhuneet muusta kuin oireistaan. Totta puhuen he kaikki olivat invalideja, kaikki saman hirvittävän kulkutaudin ja kuumeen vaivaamia: kultakuumeen, joka kalvoi heidän aivojaan.

Baarin toisessa päässä, sen ja takaseinän välissä, seisoi tyttö ja tarkkaili välinpitämättömin silmin ympärillään kuhisevaa ja aaltoilevaa vilkasta väkijoukkoa. Miehet tönivät toisiaan yrittäessään päästä tungoksessa tiskille. Tyttö oli ennemmin pitkä kuin lyhyt, vanttera ja hyvävartaloinen jopa karkeissa vaatteissaan. Pitkät kumisaappaat ulottuivat polviin asti, missä ne kohtasivat lyhyen mokkanahkahameen. Liivien sijasta hänellä oli yllään vain karkea, suoraleikkauksinen takki, jonka vyötäröltä kiristi leveä nahkavyö. Siihen oli pujotettu kaksi revolveria – ei pröystäillen, mutta niin, että ne huomasi. Hänen hiuksensa oli leikattu lyhyiksi, ja hylkeennahkalakin reunan alta näkyi vain muutamia tummia, silkkisiä kiharoita. Lakki oli vedetty alas tummien kulmakarvojen päälle. Hänen tummat silmänsä katselivat menoa ilmeessä, jossa oli puoliksi ylenkatsetta, puoliksi väsymystä. Aika ajoin ilme syveni halveksunnaksi, kun hän näki baarimikon kahmaisevan juomasta kaksi tai kolme kertaa sen hinnan, jonka kaivaja oli laskenut tiskille runsaan kultahippukourallisen muodossa. Kaivaja oli niin juovuksissa, ettei olisi juuri ja juuri kyennyt hoipertelemaan tiskille. Tytöllä oli hyvin viehättävät kasvot, jotka vetivät katsetta puoleensa yhä uudelleen. Katse yritti sovittaa yhteen hänen ilmeensä erikoisen päättäväisyyden, jopa kovuuden, ja pehmeät, kaunismuotoiset piirteet sekä suloiset, nuorekkaat huulet, jotka olivat raikkaan ja verevät. Kaivajat kiinnittivät häneen vain vähän huomiota, eikä hän varmasti yrittänyt herättää sitä. Hän nojasi veltosti

baaritiskiin, kyynärpää tiskillä, ja tarkkaili ääneti ja liikkumatta tätä kiihtynyttä, innokasta ihmispaljoutta. Juuri silloin heidän mielessään ei ollut muuta ajatusta eikä huulillaan muuta sanaa kuin kulta. Kultaa! Kultaa! Ajatus tarttui heidän aivoihinsa kuin kuume ruumiiseen, ja sana soi heidän korvissaan suloisemmin kuin kaunein musiikki. Kultaa! Tavu kiersi suusta suuhun, kunnes tuntui kuin harmaa tupakansavu olisi värjännyt ilman yläpuolellaan kellertäväksi.

Viimeisten tulijoiden joukossa oli hoikka, hieman yli kaksikymmenvuotias nuori mies. Raivattuaan tiensä tungoksessa tiskille hän huomasi päätyneensä tytön nurkan lähelle. Tyttö katsoi häntä ja antoi tummien silmiensä tarkastella arvostelevasti hänen kasvojaan. Mies erottui selvästi ympärillään olevista hahmoista: hän oli rakenteeltaan hentoinen ja siro, ja hänen kalpeilla, komeilla kasvoillaan oli naisen kaltainen lempeä ja myötätuntoinen ilme. Hän tunsi tytön katseen ja vilkaisi tätä, sitten katsoi uudelleen. Kun heidän katseensa kohtasivat salaa kerta toisensa jälkeen hänen siemaillessaan lasistaan, ujot vilkuilut alkoivat huvittaa tyttöä. Seuraavalla kerralla, kun heidän katseensa kohtasivat, tyttö nauroi ääneen, ja he puhuivat samalla hetkellä.

”Sinä olet täällä uusi, eikö niin?” tyttö sanoi.

”En ole nähnyt sinua täällä aiemmin”, mies sanoi.

”Luulisi, että olisit voinut nähdäkin”, tyttö vastasi huolettomasti, ”mutta en käy täällä kovin usein, vaikka isäni pitääkin tätä paikkaa.”

”Oletko Poniatovskyn tytär?” mies kysyi yllättyneenä kykenemättä yhdistämään tätä huomiota herättävää nuorta naista siihen rumaan, pienikokoiseen puolalaiseen, jonka hän tunsi saluunan omistajana.

Tyttö nyökkäsi. ”Kyllä, nimeni on Katrine Poniatovsky. Entä sinun?”

”Stephen Wood”, hän vastasi vaatimattomasti.

”Miksi tulit tänne – kaivamaan?” tyttö kysyi seuraavaksi. Hänen kysymyksensä olivat suoria, mutta niitä esittävässä raikkaassa nuoressa äänessä ei ollut mitään töykeää.

Nuori mies punehtui syvästi. Puna nousi hänen kasvoillaan vaaleisiin, sileisiin hiuksiin asti ja levisi kaulalle, kunnes katosi takinkauluksen alle.

”En – kyllä – siis – no, tarkoitan… Kaivan nykyään”, hän änkytti hetken kuluttua.

Tyttö ei sanonut mitään. Kun Stephen vilkaisi häntä, hän näki tytön katsovan häntä hämmästyneenä, kulmakarvat koholla. Ilme teki hänen kauniista soikeista kasvoistaan suorastaan ihanat, ja nuoren miehen sydän avautui hänelle.

”Tulin aikomuksenani tehdä täällä hyvää ihmisten keskuudessa – lähetystyönä, uskonnollisessa mielessä, mutta…” Hän vaikeni jälleen, tuskallisen nolostuneena.

Katrine nauroi.

”Toistaiseksi olet pannut uskonnon syrjään ja alat kaivaa vähän, keräät omaisuuden ja palaat sitten taas uskonnon pariin”, hän sanoi.

Nuori mies punehtui entistä syvemmin ja pyöritteli hermostuneesti lasiaan tiskillä.

”Ei se mitään”, tyttö sanoi hetken päästä lempeästi. ”Tämä paikka on maailman kolkka, jossa me kaikki olemme erilaisia kuin missään muualla. Miehet muuttuvat heti tänne tultuaan. He unohtavat kaiken muun ja ryntäävät suoraan kullan perään. Ilmassa on jonkinlaista hulluutta. Muualla voisit tehdä lähetystyötä, mutta täällä sinun on kaivettava kuten kaikkien muidenkin. Sille ei voi mitään. Onko sinulla valtaus?”

Nuoren miehen kasvot kalpenivat jälleen.

”On”, hän vastasi hiljaa. ”Valtaus houkutteli minut tänne. Uskon, että se on yksi parhaista, länsikurun puolella, vain noin kymmenen mailin päässä täältä.”

Joukko ihmisiä tungeksi heidän ympärilleen, kun uusia kaivajia raivasi tietään baaritiskille. Stephen ja Katrine siirtyivät sivuun tehdäkseen tilaa ja jäivät seisomaan selkä seinää vasten. He katselivat ovia kohti liikkuvan pääjoukon yli aaltoilevaa päiden merta.

”Katso tuota miestä, joka tulee juuri nyt sisään”, Stephen sanoi yhtäkkiä seuralaiselleen oven heilahtaessa auki ja

paljastaessa pyörteen valkoista usvaa, jonka mukana sisään astui kaksi tai kolme miestä. ”Henry Talbot. Hänellä on valtaus vieressäni kurussa. Hän on juuri löytänyt taas uuden kultasuonen, ja hänestä tulee pian yksi tämän paikan rikkaimmista miehistä.”

Tyttö kurkotti kaulaansa nähdäkseen paremmin edessään olevien päiden välistä. Vaikka hänelle ei ollut kerrottu, ketä tulijoista katsoa, hänen silmänsä osuivat vaistonvaraisesti oikeaan mieheen: melko pitkään ja hoikkaan hahmoon, jolla oli kalpeat kasvot ja huomiota herättävät piirteet. Mies suuntasi baaritiskille, huomasi sitten Stephenin merkit, hymyili ja tuli heidän luokseen.

”Mitä sinä teet täällä alhaalla?” hän kysyi Stepheniltä, mutta katsoi Katrinea, joka puolestaan tutki hänen kasvojaan.

”Mikäs tässä, nautin neiti Poniatovskyn seurasta”, Stephen vastasi kumartaen. Hänen ystävänsä kumarsi myös, ja sitten kaikki kolme nauroivat tuntien vaistomaisesti olevansa ystäviä. Mikään ei voisi olla todenmukaisempaa kuin sanonta ”Hyvä ulkonäkö on ikuinen suosituskirje”. Nämä kolme kantoivat suosituskirjeitään kasvoillaan, ja jokainen oli tyytyväinen muihin.

”Tunnen isänne varsin hyvin”, Talbot huomautti hänelle. ”Tämä ’Pistoolilaukaus’ on ollut täällä laitos kauemmin kuin minä, mutta en tiennyt, että hänellä on tytär.”

”Ei”, Katrine sanoi tyynesti. ”Tuskinpa tiesittekään. Isällä ja minulla oli jokin aika sitten pieni riita, ja siitä asti olen asunut yksin yhdessä Onnenkujan pienistä mökeistä. Tiedättekö sen?”

”En”, Talbot vastasi. ”Käyn kaupungissa hyvin harvoin, vain silloin kun tarvitsen täydennystä varastoihini. Vietän lähes kaiken aikani valtauksella. Asutteko siis aivan yksin?” hän lisäsi katsellessaan häntä ihmeissään. Tyttö oli häikäisevän kaunis ja varmasti korkeintaan kaksikymmenvuotias, mutta hänen vartalonsa vahvat, ylvään kauniit linjat, tyyni olemuksensa, itsevarma ryhtinsä ja tapa, jolla hänen pistoolinsa olivat käytännöllisesti pujotetut vyöhön, tekivät yksin asumisesta hieman vähemmän yllättävää.

”Aivan yksin”, hän sanoi naurahtaen. ”Olen aina tottunut huolehtimaan itsestäni.”

”Mutta ettekö tunne itseänne kamalan pitkästyneeksi ja yksinäiseksi?”

”Joskus”, tyttö vastasi. ”Mutta asun paljon mieluummin yksin kuin jonkun kanssa, jonka kanssa en tule toimeen.”

Molemmat miehet tunsivat vanhan Poniatovskyn juomatavat, joten he tunsivat hiljaa myötätuntoa tyttöä kohtaan. He vaikenivat katsellessaan yhä uusien kaivajien saapuvan.

”No niin”, Katrine sanoi muutaman sekunnin kuluttua ja oikaisi itsensä siitä, mihin oli nojannut. ”Taidan lähteä nyt kotiin. Täällä alkaa olla niin täyttä, ettemme kohta pysty hengittämään.”

Miehet katsoivat toisiaan ja kysyivät sitten yhtä aikaa: ”Saammeko saattaa teidät mökillenne?”

Katrine hymyili – sievästi ja ilkikurisesti. Hänen samettisille poskilleen ilmestyi hymykuopat, ja koko hänen kasvonsa kirkastuivat.

”Mikäs siinä. Mielelläni.”

Kaikki kolme lähtivät yhdessä ulos. Ulkona pakkanen tuntui niin tappavalta, että Talbot veti kauluksensa suunsa ja nenänsä peitoksi eikä pystynyt kohtaamaan kylmyyttä. Tyttö sen sijaan ei näyttänyt huomaavan sitä lainkaan. Hän nauroi ja jutteli iloisesti tuuleen heidän kulkiessaan katua alas. Lunta satoi yhä, hienoa, jauhomaista lunta, niin kevyttä, ettei sitä juuri erottanut, ja se täytti ilman. Katrine asteli nopeasti jalkakäytävää pitkin joustavin askelin, ja miehet tarpoivat hänen rinnallaan. Millainen jalkakäytävä se olikaan: kesäisin pelkkää mutaa, sulanutta lunta ja kertyneitä roskia – sillä Dawsonin asukkaat eivät viitsineet viedä jätteitään mihinkään määrättyyn paikkaan. He vain heittivät ne mökeistään muutaman metrin päähän ovesta ja olettivat summittaisesti, että olisivat muuttaneet muualle ennen kuin jätteet alkaisivat pahasti mädäntyä. Nyt kaikki oli jäätynyt kovaksi, pinta oli hirveän epätasainen ja siihen oli kulunut syviä kuoppia. Sen päälle oli asetettu kapeita lankkuja, jotka olivat nyt paksun jääkuorrutuksen peitossa – niitä kannatti välttää, ja ne

muodostivat polun keskelle vaarallisen kaistaleen. Katrine ei piitannut näistä pienistä esteistä, vaan harppoi eteenpäin suurissa kumisaappaissaan puhellen ja vitsaillen koko matkan. Kadun päässä kulmassa seisoi suuri puinen rakennus: kaksinkertainen hirsimökki, joka oli muutettu saluunaksi. Ulkopuolelle oli kiinnitetty peltivarjostimilla varustettuja valoja, ja ovenpäälliseen oli maalattu valkoisin kirjaimin sana ”Tanssia”. Katrine pysähtyi äkkiä.

”Mennään sisään tanssimaan”, hän sanoi kääntyen Talbotin puoleen, aivan kuin olisi vaistonnut tämän suostuvan helpommin.

”Jos haluat”, Talbot vastasi kauluksensa takaa. ”Mutta pystytkö tanssimaan noissa saappaissa?”

”Voin tanssia vaikka missä”, Katrine sanoi naurahtaen.

”Älä nyt mene sisään. Tule”, Stephen vastusteli ja yritti kiirehtiä saluunan ohi.

”Miksei?” Katrine sanoi. ”On liian aikaista mennä nukkumaan. Tule sisään, minä maksan.” Ennen kuin kumpikaan ehti vastata, hän työnsi oven auki ja piteli sitä heille yhdellä kädellä. Toisella hän laski kolme neljännesdollaria pienelle pukille heti oven sisäpuolelle, missä vanha mies keräsi pääsymaksuja.

Huone oli suuri ja pitkänomainen, ja keskellä sitä kulki väliseinä, joka ulottui puoleenväliin asti ja jakoi huoneen etuosaan, jossa he seisoivat ja jossa baari sijaitsi, sekä takaosaan, joka oli kokonaan varattu tanssimiseen. Stephen istuutui penkille kasvot huoneen takaosaan päin päättäen, ettei häntä saisi liikkumaan paikaltaan. Huoneen toisessa päässä oli matala koroke, jolla muutamat hyvin nuhruisen näköiset muusikot vinguttivat nykivää säveltä heiveröisillä viuluillaan. Huone oli melko täynnä, ja Stephenistä tuntui, ettei hän ollut koskaan nähnyt kirjavampaa ihmisjoukkoa. Siellä oli kaivostyöläisiä karkeimmissa ja raskaimmissa vaatteissaan, työmiehiä, kuormankantajia, muutamia alkuperäiskansojen ihmisiä, joitakin nuoria miehiä, jotka yrittivät iltavaatetukseen pukeutumista aivan poikkeuksellisella innolla, mustia

viihdyttäjiä oikeissa juhlapaitoissa ja timanttineuloissa sekä tyttöjä vanhoissa samettihameissa ja yhteensopimattomissa miehustoissa. Siellä täällä eräänlaiset toisenlaiset hahmot nojailivat laiskasti seinään ja katselivat ympärilleen poissaolevin katsein: opiskelija, taiteilija, sanomalehden kirjeenvaihtaja tai herrasmieskaivosmies. Tuskinpa oli sellaista ihmistyyppiä, jota tuosta huoneesta ei olisi voinut löytää.

Talbot katseli tytön kirkkaasti säihkyviä kasvoja heidän astuessaan sisään, kietaisi sitten sanattomasti käsivartensa tämän vyötärön ympärille, ja he lähtivät ylittämään karkeaa puulattiaa.

”Tanssit hyvin”, Katrine huomautti pitkän hiljaisuuden jälkeen. Sen aikana he olivat antautuneet pelkälle liikkumisen ilolle. ”Taisit harjoitella paljon ennen kuin tulit tänne.”

Talbot hymyili alas ihaileviin silmiin.

”Kyllä”, hän sanoi ajatellen ulkomaisia lähetystöjä, englantilaisia tanssisaleja ja monia kiillotettuja lattioita, joilla hänen jalkansa olivat tanssineet. ”Englannissa.”

”Voi sentään! Sinähän taidat olla oikea hieno herra!” saluunanpitäjän tytär tokaisi.

”Siitä huolimatta”, Talbot vastasi naurahtaen, ”minulla ei ole koskaan ollut partneria, joka tanssisi yhtä täydellisesti kuin sinä.”

”No nyt oli todella kauniisti sanottu”, Katrine vastasi punastuen mielihyvästä. Sitten he antautuivat jälleen hiljaiseen nautintoon.

Tanssin päätyttyä he palasivat Stephenin luo ja löysivät hänet samasta nurkasta katselemassa huonetta kasvot surullisina. Katrine istuutui portaalle hänen viereensä posket hehkuvina ja silmät säihkyvinä.

”Näytät niin kurjalta”, hän sanoi. ”Tule tanssimaan kanssani, niin piristyt.”

”En osaa tanssia”, Stephen sanoi tylysti.

”Minä opetan sinua”, Katrine tarjosi, lepuutti leukaansa käsillään ja katsoi häntä ylöspäin.

Stephen punastui vihaisesti.

”Ei siitä ole kyse – omatuntoni ei anna minun.”

”Minä saan sinut unohtamaan omatuntosi”, hän sanoi valloittavasti hymyillen suloisilla, helakanpunaisilla huulillaan.

Stephen kääntyi häneen päin ja tuijotti häntä, äkillinen kauhu silmissään. Tyttö katsoi häntä takaisin täysin häiriintymättömänä ja järkkymättömänä. Hän ei nähnyt sanomisessaan mitään väärää. Hänelle omatunto oli kiusankappale, jonka hän tiesi voivan vaivata ihmistä milloin tahansa; ja jos joku sai sinut unohtamaan, että sinulla oli sellainen, hän ansaitsi varmasti kiitoksesi. Stepheniltä loppuivat sanat. Hän pystyi vain tuijottamaan tyttöä äänettömässä kauhussa ja pelossa, jotka kasvoivat hänen silmissään. Katrine odotti mielestään sopivan ajan, että Stephen vastaisi tai hyväksyisi tarjouksen. Sitten hän nousi ja kääntyi Talbotin puoleen, joka oli seurannut heidän keskusteluaan huvittuneena.

”Minulla on jano. Mennään ottamaan jotain”, hän sanoi. He kulkivat huoneen poikki sen perälle, missä baari sijaitsi. He pujottelivat kyynärpäillään tiskille ja odottivat vuoroaan. Useimmat miehistä näyttivät tuntevan Katrinen ja tekivät hänelle tilaa. Lähes jokaiselle heistä hänellä oli kiusoitteleva sana, nyökkäys, hymy, nauru tai ystävällinen tervehdys. Talbot huomasi tämän ja myös sen, että vaikka miehet vaikuttivat olevan hänen kanssaan tuttuja, kukaan heistä ei ollut röyhkeä. Vaikka miehet olivat karkeanpuoleisia, he eivät osoittaneet hänelle epäkunnioitusta. Talbot mietti, johtuiko tämä tytön siveellisyydestä vai pistooleista.

”Kuka ystäväsi on?” kysyi hänen viereltään kaksi tai kolme ääntä heidän odottaessaan.

”Herra Talbot – yksi onnekkaista!” Katrine vastasi heti. ”Hänellä on puron yläjuoksulla valtaus, joka tuottaa hänelle miljoonia – tai tulee tuottamaan”, hän lisäsi ilkikurisesti. Miehet katselivat Talbotia uteliaina päästä varpaisiin. Jopa karkeissa kaivosvaatteissaan hän näytti aivan erilaiselta kuin he. Hoikkana, pitkänä ja siistinä, hyvämuotoisine päineen ja vartaloineen, pitkine kauloineen ja hienostuneine, tyynine kasvoineen hän oli sellainen mies, joita näki usein Lontoon Bond Streetillä tai New Yorkin Broadwaylla, mutta harvemmin Klondikessa.

”No, jos asia on niin, veikkonen”, sanoi paksuniskainen, lyhyeksi ajelluin hiuksin varustautunut mies hitaasti ja hivuttautui hänen luokseen, ”et kai pane pahaksesi, jos ostat meille drinkit?”

”Mielelläni”, Talbot vastasi ystävällisesti hymyillen. ”Mitä saisi olla?”

Ehdotuksesta äänestettiin, ja tilaukseksi tuli kymmenen kuumaa viskiä ja kaksi kuumaa rommia, joista jälkimmäiset tulivat hänelle ja Katrinelle. Talbot ei koskaan juonut väkeviä, ja halvoissa saluunoissa tarjoillut kauheat sekoitukset olivat hänestä vastenmielisiä. Silti hän otti lasinsa osoittaakseen olevansa ystävällinen, täytti sen melkein piripintaan vedellä ja pystyi sitten tuskin juomaan sitä. Neste poltti hänen kurkkuaan kuin tulikuumat veitsenterät. Katrine otti omansa suoraan tiskiltä ja kulautti sen yhdellä kertaa näyttäen nauttivan siitä.

”No, Jim”, hän sanoi vieressään seisovalle nuorelle kaivosmiehelle, ”miten onni on viime aikoina suosinut?”

”Ei lainkaan”, mies vastasi synkästi. ”Sen jälkeen kun lähdin vanhasta paikasta, olen hävinnyt joka kerta Sally Whitessa.”

Talbot luuli heidän puhuvan valtauksista ja ajatteli miehen tarkoittavan työtään. Kun Katrine hetkeä myöhemmin kääntyi hänen puoleensa ja sanoi nopeasti: ”Sally White on kolmas paikka seuraavalla kadulla”, hän jäi ymmälle. Hän kävi kaupungissa harvoin ja oli vain vähän tekemisissä sen epämiellyttävän elämän ja seuran kanssa, joten hän ei tiennyt sen tärkeimmästä ajanvietteestä ja paheesta: uhkapelistä. Omaisuuksia hankittiin ja menetettiin saluunoiden pukinpöytien ääressä nopeammin ja helpommin kuin valtauksilla. Hän ei juuri kiinnittänyt huomiota siihen, mitä Katrine oli sanonut, eikä pyytänyt tätä selittämään. Tyttö oli kaunis ja tanssi hyvin, mutta Talbot ei viihtynyt baarin ääressä notkuvan väen seurassa, ja hänen ainoa toiveensa oli saada tyttö pois sieltä.

”Valmis taas tanssimaan?” hän kysyi, kun viulu alkoi vinguttaa uutta säveltä.

Katrine nyökkäsi, ja he olivat jo kääntyneet poispäin, kun ääni sanoi hänen olkansa takaa: ”Et kai sentään unohda minua tänä iltana kokonaan?”

Kääntämättä päätään Katrine vastasi: ”Saat seuraavan, jos tulet pyytämään.”

Sitten he lähtivät liikkeelle, ja seuraavat kymmenen minuuttia Talbot yritti unohtaa ja sulkea mielestään ympärillään olevan kurjan, arkisen näyn sekä tavoittaa vilauksen entisestä elämästään, joka tuntui nyt olevan niin kaukana – aivan kuin yrittäisit nähdä uudestaan unen, jonka näit edellisenä yönä.

Stephen istui nurkassa, jossa hän oli pysytellyt koko ajan, ja katseli häntä synkästi. Hän ei enää tanssinut Talbotin kanssa. Stephen näki, että Talbotkin tarkkaili häntä huoneen toiselta puolelta, seisten selkä seinää vasten. Hän valssasi miehen kanssa, jota Stephen ei ollut koskaan ennen nähnyt ja joka oli selvästikin kaikin puolin vieras tälle paikalle ja sen oloille. Mies oli nuori ja melko hyvännäköinen, ja tanssi yhtä vaivattomasti kuin olisi ollut newyorkilaisessa tanssisalissa. Hänen vasen kätensä puristi Katrinen kättä ja kohotti sen korkealle, lähelle omaa kaulaansa ja olkapäätään; oikea käsi kiersi Katrinen vyötärölle ja veti hänet niin lähelle, että heidän hahmonsa näyttivät sulautuvan yhdeksi, kun he liukuivat yhdessä epätasaisen lattian poikki. Katrine antautui kokonaan tanssin ilolle. Kun hänen kasvonsa kääntyivät Stepheniä kohti, tämä näki, että Katrinen silmät olivat puoliksi suljetut ja huulilla karehti pieni, syvää tyydytystä ilmaiseva hymy. Nuoren miehen kasvoista näki, että hänkin oli uppoutunut tanssiin ja unohtanut ympäristönsä. Hänen ilmeessään ja heidän yhteen sulautuneiden hahmojensa erikoisessa vaivattomuudessa ja keinunnassa oli jotakin, mikä herätti Stephenissä raivoisan, mustasukkaisen vihan. Täysin puolueeton tarkkailija, joka näki vain heidän liikkeidensä poikkeuksellisen sulouden – jota eivät karkeat vaatteet, epätasainen lattia eivätkä surkea musiikki kyenneet pilaamaan – olisi pitänyt heitä sopusointuisina, lumoavina näkyminä. Stephenille, jonka näkökulma oli luonnostaan ahdas ja jota orastavan intohimon lähestyvä sokeus nyt pimensi, näky oli

syntinen ja vastenmielinen. Kun he toisen kerran liukuivat hiljaa aivan hänen ohitseen, yhä kadonneina nautinnon unelmaansa, ja tytön katse osui häneen riippuvien luomien alta selvästi näkemättä häntä, Stephen ponnahti ylös kuin aikoen astua heidän tielleen, mutta hillitsi itsensä. Heidän mentyään hän ylitti huoneen ja meni Talbotin luo.

”Näetkö, miten hän tanssii?” hän sanoi kiihtyneenä, suoraan asiaan mennen.

Talbot nyökkäsi.

”Huomasitko, miten he tanssivat? Juuri sitä minä tarkoitan.”

Talbot naurahti hieman. ”Tuota ei voi sanoa tanssimiseksi, vaan…”

Stephen lehahti tummanpunaiseksi. ”Se on häpeällistä. Minä aion pysäyttää hänet”, hän mutisi.

”Hyvä mies, muista, että tapasit hänet vasta tänä iltana.”

”En välitä. Hänen ei pitäisi tanssia noin.”

”En minäkään siitä pidä”, Talbot vastasi, ”mutta et voi puuttua asiaan.”

”Aion puuttua.”

”Sinun olisi paljon viisaampaa olla tekemättä itsestäsi naurunalaiseksi”, Talbot vastasi ja laski kätensä toisen miehen käsivarrelle.

”Jätä minut rauhaan”, Stephen sanoi ja ravisti hänet rajusti irti, kun nuo kaksi paheellista tanssijaa lähestyivät heitä samalla tavalla tanssien.

Stephen odotti, kunnes he olivat suoraan hänen kohdallaan. Sitten hän astui eteen, tarttui tytön käsivarteen ja tempaisi sen alas siitä, mihin nuori mies oli sen nostanut kaulansa viereen. Molemmat tanssijat pysähtyivät äkisti, ja mies kääntyi Stepheniin päin kasvot vihasta punehtuneina ja silmät leimuten.

”Mitä hittoa te oikein tarkoitatte, herra?” hän sanoi vihaisesti astuen lähelle Stepheniä, jonka katse oli kiinnittynyt Katrinen kasvoihin. Ne hehkuivat ja hymyilivät kuin lapsella, joka on herätetty onnellisesta unesta.

Hän ei piitannut miehestä vaan puhui tytölle.

”Sinä et enää tanssi tänä iltana”, hän sanoi painokkaasti ja synkästi.

Nuoren miehen kasvot muuttuivat punaisista purppuraisiksi. Hän kiroili, kurotti vyötärölleen ja oli vetänyt pistoolinsa jo puoliksi esiin, kun Katrine syöksähti eteenpäin ja tarttui häntä ranteesta.

”Älä nyt ole hupsu. Minä olen joka tapauksessa väsynyt, Dick. Tanssin kanssasi huomenna illalla. Tässä on herra Stephen Wood. Herra Wood – herra Peters. Mennäänpä nyt hakemaan juotavaa. En aio antaa kenenkään tapella minusta.”

Hymyillen hän asettui miesten väliin. Nämä seisoivat tuijottamassa toisiaan vaiti. Tanssin keskeytyminen harmitti häntä, mutta hän piti Stephenin väliintuloa suurena kunnianosoituksena omalle viehätysvoimalleen ja antoi siksi tälle anteeksi. Samalla hän ei halunnut ruokkia turhamaisuuttaan enää verenvuodatuksella. Hänen luonteensa oli melko kova, mutta ei julma. Hän kääntyi miehistä ja käveli hyvin hitaasti kohti baaria. Miehet seurasivat häntä kuin hänen liikkuviin jalkoihinsa olisi kiinnitetty magneetit ja heidän omiinsa terästä. Myös Talbot lähti mukaan, ja muutaman minuutin kuluttua kaikki neljä olivat tiskillä lasit käsissään.

Peters pysytteli Katrinen vieressä, eivätkä hän ja Stephen vaihtaneet sanaakaan. Katrine jatkoi vilkasta keskustelua kahden muun miehen kanssa.

”Saanko saattaa sinut kotiin?” Peters kysyi häneltä äkisti keskeyttäen yleisen keskustelun.

”Et”, Katrine vastasi kevyesti. ”Huomenna illalla, en tänä iltana. Minulla on saattajat.” Hän hymyili Stephenille ja Talbotille.

”Siinä tapauksessa hyvää yötä.” Peters nyökkäsi kevyesti Talbotille ja poistui välittämättä Stephenistä. Tyttö oli luopunut tanssista, ja siitä asti Stephen oli näyttänyt erittäin tyytyväiseltä itseensä. Nyt hän seisoi lasi kädessään ja katse naisen kasvoihin kiinnittyneenä.

”Taidan nyt todella lähteä kotiin”, hän sanoi. ”Meillä oli hauskaa. Kunpa olisit liittynyt seuraamme. Oletko aina noin

kiltti?" hän kysyi Stepheniltä viattomasti. Tämä lehahti vihaisena punaiseksi eikä vastannut.

Muutamaa sekuntia myöhemmin he lähtivät kohti Onnenkujaa. Katrine pysähtyi yhden siisteimmän näköisen mökin luo. Keltaisen ikkunaverhon takana loisti valo, ja hän kiitti miehiä saattamisesta. Molemmat olisivat mielellään kurkistaneet sisälle, mutta Katrine ei kutsunut heitä sisään. Hän toivotti heille hyvin suloisesti hyvää yötä ja katosi sisälle ennen kuin he ehtivät tajuta sitä.

He kävelivät hitaasti kujaa pitkin rinnakkain. Seuraavaksi heidän piti löytää yöksi majapaikka, ja molemmat tunsivat jo kaipaavansa vuodetta ja muutaman tunnin lepoa.

"Tuolla on Bill Winters", Stephen sanoi hetken vaitiolon jälkeen. "Hän sanoi, että voimme aina yöpyä hänen luonaan, kun tulemme kaupunkiin. Mennään kokeilemaan."

"Tiedätkö, missä hänen mökkinsä on?"

"Luulisin. Käännytään tästä. Se on seuraavalla kadulla, jossa nuo pienet mustat mökit ovat."

He kulkivat nopeasti eteenpäin Stephenin ohjeiden mukaan kohti mökkiriviä. Mökkejä peitti piki, ja ne kiilsivät mustina ja kiiltävinä kirkkaassa kuunvalossa. Perille päästyään miehet olivat ymmällään: kaikki mökit näyttivät aivan naapureiltaan, ja Stephen myönsi unohtaneensa numeron, vaikka Bill oli sen hänelle kertonut.

"No, kokeile mitä tahansa", Talbot sanoi kärsimättömästi Stephenin seistessä siinä hämmentyneenä. He olivat jalkakäytävällä, joka oli nyt liukas jääkaari kahden matalan mustan mökkirivin välissä. Yhdessäkään ei palanut valo. Kello oli kaksi, ja kuu valaisi yksin katua päästä päähän. Talbot tunsi viiksiensä jäätyvän kiinni kasvoihinsa, ja hänen vasen silmänsä oli sulkeutumassa vauhdilla ripsien jäätyessä yhteen. Se riitti saamaan miehen kärsimättömäksi. Stephen ei liikahtanutkaan, joten Talbot meni lähimmälle mökille ja koputti oveen. He odottivat pitkään, mutta lopulta sisältä hapuiltiin salpaa ja ovi raottui. Raosta tulvahti lämmintä ilmaa, jossa tuoksuivat tupakka ja puunsavu. Sisällä oli pimeää.

”Onko tämä Bill Wintersin mökki?” Talbot kysyi, ja ovi avautui leveämmälle.

”Luulisin niin”, ääni vastasi. ”Kas, herra Talbot ja herra Wood – tulkaa sisään, hyvät herrat.”

Talbot ja Wood astuivat kynnyksen yli sakeaan pimeyteen, ja ovi sulkeutui heidän takanaan. Kuului hetken rapinaa, kun herra Winters hapuili lamppua. Sitten hän raapaisi tulitikun ja sytytti seinällä olevan pienen peltisen lampun. Sen valossa näkyi melko tilava mökki, jonka keskellä oli suuri kamiina. Sen ympärillä makasi neljä tai viisi miestä nukkumassa nahkoihin tai peittoihin kääriytyneinä, jalat kamiinaa kohti.

”Tarvitsette varmaan vuoteen yöksi”, Winters jatkoi. ”Me muut olemme jo käyneet makuulle, mutta eiköhän kahdelle vielä löydy tilaa.”

Wood ja Talbot pyysivät kumpikin anteeksi häiritsemistään, mutta Winters ei suostunut kuulemaan sellaisesta.

”Älkää nyt tuollaisia”, hän sanoi vetäessään esiin kaksi pukkia ja peittäessään ne peitoilla. ”Te kaksi olette niin pirun kohteliaita, ettei teistä taida olla tähän kaupunkiin. Ette tunnu täällä luonnollisilta, se on varma.”

Hän asteli pitkin ja poikin lattialle oikaisseiden miesten yli, joskus astuen heidän päälleen, mutta kukaan ei herännyt niin paljon, että olisi saanut aikaan muuta kuin unisen murahduksen ja kyljen kääntämisen. Wood ja Talbot odottivat oven vieressä. Billiltä kului puoli tuntia vuoteiden järjestämiseen mielensä mukaan, lampun sammuttamiseen ja vetäytymiseen omaan nurkkaansa. Sitten savuinen sisätila vaipui jälleen pimeyteen ja hiljaisuuteen.

Miesten makuualustoina toimineet matalat pukit olivat kovat ja joustamattomat, ja taiteltu peitto oli kehno patja. Mökin ilma oli sakeaa ja raskasta. Talbotin pään lähellä oleva kamiina oli ahdettu täyteen kosteita puita, jotta se palaisi läpi yön; jokaisesta raosta tihkui ohuita kirpeän savun kiehkuroita. Stephen ei sulkenut silmiään pitkään aikaan makuulle asettumisen jälkeen. Mökissä oli aivan hiljaista lukuun ottamatta raskasta hengitystä. Hän makasi silmät auki, tuijotti sakeaan pimeyteen, ja tuhannet

tuskalliset, uuvuttavat ajatukset pistelivät hänen aivojaan. Talbot oli fyysisesti väsynyt ja uupunut mutta mieleltään tyyni, ja hänen päämääränsä ja toivonsa olivat lujasti paikoillaan. Hän vaipui syvään, rauhalliseen uneen heti kun hänen päänsä osui tyynyyn. Nyt hän eli vain työnteolle. Oli tullut yö, jolloin hän ei voinut tehdä työtä, joten hän nukkui voidakseen taas työskennellä seuraavana päivänä.

Kun himmeä harmaa aamunvalo hiipi matalaan, kapeaan huoneeseen, ei ollut kovin varhaista, sillä yöt olivat nyt paljon päiviä pidempiä. Talbot heräsi ensimmäisenä nukkujista. Hän lisäsi puita kamiinaan, jonka tuli oli pitkän yön aikana hiipunut, ja lähti sitten ulos.

Kun hän palasi, Bill ja muut miehet olivat jo liikkeellä, ja Stephen istui pukillaan hieroen punaisia, väsyneen näköisiä silmiään.

”No, kumppani, mitä aiot tehdä tänään?” hän kysyi muutamaa minuuttia myöhemmin, kun he olivat hetkeksi kahden kesken mökissä.

”Tehdä?” Talbot kysyi yllättyneenä ja nosti katseensa kahvipannuun kaatamastaan kahvista. Bill oli neuvonut häntä. ”Jos keräämme kaikki tarvitsemamme tarvikkeet ja palaamme iltapäivällä valtauksille, meillä riittää tekemistä.”

”Ai, tarkoitin sitä tyttöä.”

”Mitä tyttöä?” Talbot kysyi. Hän pysähtyi ja katsoi Stepheniä suoraan kasvoihin.

”Tyttöä, jonka kanssa tanssit viime yönä – saluunanpitäjän tytärtä, Katrine Poniatovskya. Tarvitsetko vielä tarkempia tuntomerkkejä?” Stephen vastasi sarkastisesti ja raotti väsyneitä luomiaan hieman enemmän.

”No, mitä hänestä?” Talbot kysyi katsellen häntä odottavasti.

”En minä tiedä. Ajattelin vain, ettemme ehkä lähtisikään tänään takaisin, siinä kaikki”, Stephen vastasi hieman vaivaantuneena.

Myötätuntoiselle ja impulsiiviselle Stephenille, joka oli avoin kaikille uusille vaikutelmille ja jonka huomio herpaantui helposti kuin perhosella, joka pysähtyy jokaisen vastaan tulevan kukan

värin houkuttelemana, viimeöinen tapahtuma merkitsi paljon. Itseensä käpertyneelle, päättäväiselle ja keskittyneelle Talbotille se ei merkinnyt mitään. Nyt hän katsoi ystäväänsä melkein halveksuen.

”Hän on niin kaunis ja tanssii niin hyvin”, Stephen jatkoi kiireesti tuntien itsensä typeräksi ja vaivaantuneeksi toisen miehen katseen alla.

”En tullut tänne tanssimaan tyttöjen kanssa”, Talbot sanoi tylysti ja meni kamiinan luo. Muut miehet tulivat juuri silloin sisään, ja keskustelu päättyi.

He söivät aamiaista huoneen keskellä olevan karheasta puusta tehdyn pöydän ääressä. Kahvi pelasti aterian: miehet tuntuivat heräävän eloon, kun kirkkaanruskea kiehuva neste virtasi kannusta. He seurasivat Billin kaatamista paksuihin kuppeihinsa innokkaasti, hellästi ja odottavasti.

Heti aterian jälkeen Talbot veti hatun silmilleen. Mutta ennen kuin hän lähti mökistä, hän vilkaisi Stepheniä, joka seisoi epäröivänä kamiinan vieressä.

”Hankin kaiken tarvitsemani ja palaan tänne viimeistään kahdelta. Jos olet silloin täällä, voimme lähteä yhdessä ylös. Jos et, jatkan yksin.” Sitten hän lähti.

Stephen viivytteli kamiinan ääressä. Sitten hän ja Bill ajautuivat keskustelemaan viimeisimmistä Coloradon kultalöydöistä, ja he pohtivat, kuinka paljon kultaa oli löydetty heidän edellisten uutistensa jälkeen, seitsemän kuukautta sitten. He polttivat yhdessä piipulliset, ja sitten Bill sanoi käväisevänsä ”Pistoolilaukauksessa”. Stephen veti karvalakin päähänsä yhtä päättäväisesti kuin Talbot oli vetänyt hattunsa ja lähti – Katrinen luo Onnenkujalle.

Jatka lukemista: Klondiken tyttö

Tämä on teoksen Klondiken tyttö ilmainen näyte Library of Alexandriasta.

Lue ja kuuntele koko kirja ja yli 200 000 muuta 90 päivää ilmaiseksi:

https://libraryofalexandria.com/fi/products/a-girl-of-the-klondike